Kúsok seba pre seba

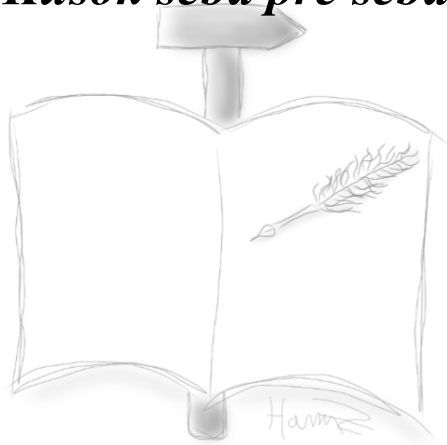

HannZ

I.časť
Čiernobiela

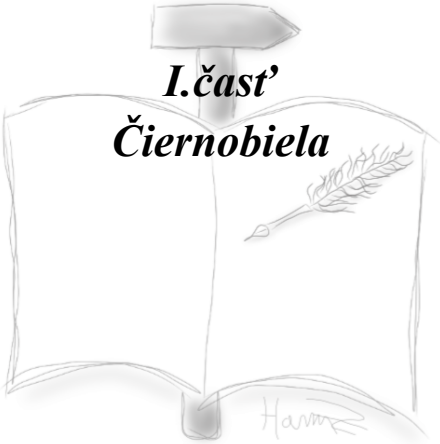

Neutíšiteľná

Prehĺbila si môj malý svet,
Vybrázdila si v ňom ryhu,
Tvoj hlas otriasal celú zem,
Nezmení sa na penu.

Nie! Stačí tej ohavnosti,
Plnej nedbalej krutosti,
Čo sa tvári vážne,
Ty mi nedávaj kázne!

Kde je? Neodišla, dúfam, že
Tu niekde je, nevideli ste
Ju? Ba hej, pravdaže.
Ale kde, nie je isté.

Mlč! Obzri sa na seba,
Koľko trápenia si zanechal,
A ščil chceš od neba,
Alebo od koho, kde ju vídaval?

Musím nájsť, hľa ako,
Mi vnútro sa chveje,
Tebe sa hovorí ľahko,
Keď sa ti nič nedeje.

Na zvodcu hviezd ťa povýšim!
So všetkého najradšej,
Aj tak len provokuješ,
Ja len rany tupé utŕžim.

Och, aká to cesta,
Kde je tá nevesta?
Čo si snáď neželala,
Mať ho za manžela?

Stoj pri mne,
nech sa rozhodnem správne,
Stoj! Čuješ? Mrkni aspoň!
Prepáč, prišiel som oň.

Do hrude ako ostrý kôl,
Tá páľava,
Istá úľava,
A jej hlas už navždy utíchol.

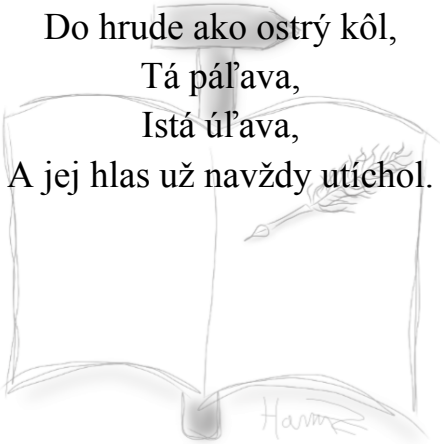

Degenerácia

Cítiť tých 1 000 000 tónov,
Mať na svedomí 100 chutí,
Tak plytkých, 371 zlomov,
K hľadaniu ma núti.

Mliečna obloha, ten jas,
Dotknúť sa ho len raz a zas,
Stratiť dotyk zeme pod sebou,
Byť pripravený? Ani náhodou.

Noc je deň a deň je noc,
Rastliny jak zver a naopak,
Nutkanie premenené na pomoc,
Radosť premení sa v oblak.

Splývať v to i v druhé,
Dokáž nevinu!
Mäso chutné,
Podobné každé na divinu.

Hodiny- času uniknúť,
Túžbe ľahko podľahnúť,
Nesmrteľnosť krátku podniknúť,
Hriechy vinné zabudnúť.

Stratiť vedomie strachu,
Nájsť nájdený kód,
Dýchať tekutinu a napiť sa vzduchu,
Premrhať rovnaký iný bod.

Skúšať to rovnaké stále,
A vidieť nové dookola,
Mať vždy namále,
Ak o krok vpred, smola.

Počujem a predsa nie nič,
Tlakom priesvitným omámená,
Stratená i nájdená,
Tak poď, krič!

Sloboda

Bolí, bolí, bolí,
Raz ma to skolí,
Toto trápenie sveta,
Jeho aj seba.

Čo, keď nie som spokojná,
Sebe nepoddajná,
Mrviť sa v mysli,
Čo myšlienky dávno skysli.

Bolí, bolí, bolí,
Toľko peňez ma umorí,
Čo ani nie vo vrecku mojom,
Ako čo hýbu svetom.

Bude ich azda dosť?
Nie, ani zlosť,
Ani odmenu za ne nekúpiš,
Čo len chvíľu smäd ukojíš.

Bolí, bolí, bolí,
Jaký je svet holý,
Bez slovka nehy,
Ani ako na tvári pehy.

Kde je ďakujem, prosím,
Čomu odmala učiť musím,
Ale iní nie, načo,
Ešte by to stálo dačo.

Bolí, bolí, bolí,
Minulosť sa nezacelí,
Prečo by aj mala,
Keď je stále otvorená?

Robte si radosť inakšiu,
Než trpieť dušu,
Čo len chce dýchať,
A svoj život snívať.

Bolí, bolí, bolí,
Ja Deva, slzy roní,
Pre ich slov nerozvážnosti,
Čo ubližujú mi do kosti.

To je ešte len bolesť!
Keď použijete slova lesť,
A raníte, ach, raníte,
A dušu milovanú strácate.

Bolí, bolí, bolí,
Nik môj hlad neukojí,
Aká to česť,
Ani mäsa za päsť.

Ach nie, to hlad po poznaní,
Čo je mi dovolené?
Je mi byť vážnom súdené?
A nie som strojcom svojej Šťasteny?

Bolí, bolí, bolí,
Rana sa nezacelí,
To priepasť hlboká,
Ako práca otroka.

Nepomôžu vám výstrahy,
Či klamlivé prísahy,
Čo ja hneď rozoznám,
Radšej dušu nebu odovzdám.

Bolí, bolí, bolí,
Moje srdce roní,
Za túžbou i poznaním,
Že životu sa naučím.

Že by som strasti,
I beľmo radosti,
Mohla premeniť na udalosť,
A večnú slastnú závislosť.

Bolí, bolí, bolí,
Nik slzu nevyroní,
Kto má pochopenie,
Pre trpiace stvorenie?

Ach, ako ma len skazili,
Moje sny zahubili,
Ale ja ich chcem späť,
Aj ich dostanem!

Bolí, bolí, bolí,
Aj tak nepovolí,
Uzda mojej slobody,
Čo utkali ľudia z mojej vody.

Chcem snáď veľa?
To som vám za to nestála?
Gniaviš, robíš ako chceš,
Ale aj tak ma raz zo svojho srdca vyženieš.

Potom

Niektorý sľúbi,
Iný neľúbi,
Ťažko hovoriť o tom,
Čo bude potom?

Chcela by som mnohé,
Možno sú moje požiadavky strohé,
Rozmýšľať o bárs čom,
Čo bude potom?

Mať sny,
A nesplniť si ich,
Nevidím zmysel v tom,
Čo bude potom?

Ako doba napreduje,
Náš mozog sa zakrpaťuje,
Budeme pokračovať v tom,
Čo bude potom?

Zdravie, lásku, šťastie,
To si veľmi prajem,
Majú prednosť pred rozumom?
Čo bude potom?

Keby sa hriechy vymazali,
Ale osudové nechali,
Odpustiť hriešnikom,
Čo bude potom?

Nepísať svoj príbeh,
Aký ťažký- ľahký mal priebeh,
Ale o kom,
To bude potom?

Kúsok po kúsku,
Napredovať a byť na vlásku,
Vyrovnať sa rozdielom,
Čo bude potom?

Mať rodinu milujúcu,
Zdá sa mu nemožné,
Stane sa však časom?
Čo bude potom?

Predstierať, spochybňovať,
Ale tajne milovať,
Ísť za svojím srdcom?
Čo bude potom?

Spomienka

Akosi sa to všetko stráca,
Čas je nenahraditeľný,
Dieťa, škola, práca,
Svet rýchly a neviditeľný.

Kde sa podelo detstvo?
Dávno ho niet.
Kde je večné dobrodružstvo?
V hrobe hnije.

Spomienky sú drsné,
Ale veľmi presné,
Načo mi je bolesť aj radosť,
Keď sú pevnejšie jak kosť?!

Vďaka tomu, že píšem,
Vlastne ešte žijem,
Dostávam tak von,
Môjho detstva skon.

I hudba mi pomohla veľmi,
Ani nevieš ako, ver mi,
Zapchať aspoň na chvíľu,
Uši, čo neprehluší pílu.

Keby je na konci mojej mladosti,
Viac veľkých radostí,
Rozprestrel by sa koberec možností,
A pripravil k dospelosti.

Ach, kiežby si bola úprimná,
Tváriš sa, že si nevinná,
A pritom bodáš nožmi,
Nik ma nepočuje- pomôž mi.

Tak potom, čím si pre mňa?
Vytvorili ťa mnohí ľudia,
Čo sa nezobudia,
Čo všetko mi povedali, urobili.

Neodpustím...
Toto nie.
Nedopustím,
Žiadne zľutovanie.

Vždy mi hovorili mlč,
A tak som mala slova kŕč,
Teraz to viete,
A viac nepoviete.

Ešte aj tá maska má masku,
A komu smiem veriť?
Tváriť sa ako je všetko v poriadku,
Dokonalá rodinka, za rohom peniť.

Neviem, či je to z huby,
Alebo ritného otvora,
Idú z toho sračky,
To dokáže len nevinná potvora.

A v škole?
Ani sa ma nepýtajte,
Som rada, že je toho koniec,
Šikana, bez kamarátov- potom sa tam dobre cíťte!

A štýl- móda,
To tiež nie je pre mňa óda,
Každý sa šiel z toho posrať,
Čo najnovšie veci dostať.

Niektorí robia zo mňa sprostú,
Raz som zasran,
Potom zas v ich veku,
V rodine vždy čierny havran.

Áno, nikdy som nebola obľúbená,
Teraz ani po tom netúžim,
Vždy to rovnaké utŕžim,
Vraj mi bola láska sľúbená.

A ja sa na to môžem,
Akurát tak viete čo,
Potom aj také básne píšem,
Nikto sa ale nepýta prečo.

Či ma to trápi?
Či nad tým bdiem?
Nič z toho ma už nevábi,
Ale lepšie rozumiem.

Ste len ľahkým dúškom,
Ste len chabé mrknutie,
A čo mňa po tom?
I ja k vám cítim opovrhnutie.

Spomienky sú drsné,
Spomienky sú večné,
Spomienky vedia ublížiť,
Spomienky vedia oddialiť.

Spomienky vedú,
Spomienky podobné medu,
Spomienky ľahké,
Spomienky ťažké.

Spomienky budúcnosť tvoria,
Sú všemocné,
Človeka neraz ovplyvnia,
Málokedy nápomocné.

Mám ich dosť,
Čo tvoria nepeknú minulosť,
Na zložité a nechcené zabudnúť,
Azda nikdy nedokážem, ani uniknúť.

Snažím sa tvoriť nové,
Čo majú dej, ducha,
Nikdy nie sú hotové,
A neuniknú ani z ucha.

Málo je krásnych, ale sú,
Smiechu, zážitkov spln,
Snáď sa časom ponesú,
Na pamäti nekončiacich vĺn.

Ďakujem tým, čo ich vytvorili,
Preklínam tých, čo ich chceli zahubiť, sklamali,
Poúčam tých, čo vliekli sa na niti,
A ostatných posielam do riti.

Nebudem

Či sa brániť,
A či utiecť,
Či čakať,
Ale ja nebudem.

Či plakať,
Či sa flákať,
Či časom mrhať,
Ale ja nebudem.

Čo ti je?
Čo sa s tebou deje?
Nútiš ma,
Ale ja nebudem.

Kým si tu,
Myslím na odvetu,
Ale nie som pomstychtivá,
A ani nebudem.

Nie každá správa,
Je samá sláva,
Ty kričíš do sveta,
Ale ja nebudem.

Kým ostatných úspech plesá,
Iným klesá,
Ale ja nezávidím, neposmievam sa,
A ani nebudem.

Kto nech chce veriť,
V čo len túži, musí,
Ale ja vás nenasledujem,
A nikdy ani nebudem.

Nech každý šíri,
Nech sa každý pýri,
Ale nech nešíri chýry,
Ani ja nebudem.

Budete ma nútiť,
Budete ma súdiť,
Čím viac, tým menší výsledok,
Ja poslúchať nebudem.

Kto ma nechce chápať,
Ale vkuse ohovárať,
Tak prosím,
Ja nebudem.

Kto sa správa ako kamarát,
Ale v skutočnosti má nemá rád,
Tak nech ide preč,
Ani ja nebudem.

Kto si na mňa vsadil,
V okamihu ma zradil,
Je jedno, či som výhra, alebo nie,
Ja ale nebudem.

Viem, že môj život, postava a chôdza,
Je skôr pre vás hrôza,
Ale to som ja,
Iná ani nebudem.

Možno i facku utŕžim,
Po čom menej túžim,
Radšej budem pri spravodlivosti,
Inde nebudem.

Moja osobnosť zdá sa byť krehká,
Ach, ten omyl,
Čo som musela zažiť malá i veľká,
Teraz už nebudem.

Chcem žiť svoj sen,
Ako aj vy, možno,
Máte však okno,
Ale viem, že nebudem.

Viem, že moje básne,
Nie sú pre vás krásne,
Ja však píšem takto,
A inak nebudem.

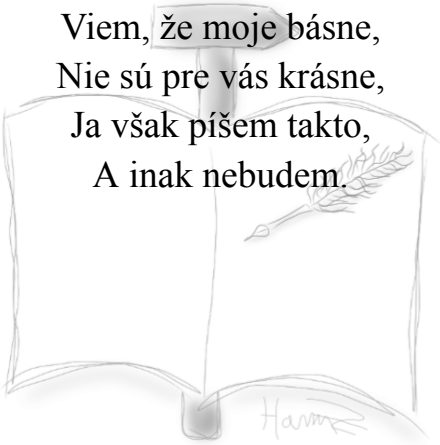

Rieka

Znova ten pokoj,
Vietor sa ženie dolinou,
Počuť vtáky štebotať,
Psa vedľa mňa fučať.

I mokré vlasy mám,
Slnce mi ich s vetrom suší,
Smejem sa tým vidinám,
Ako sa nesluší.

Vietor zosilnel,
Vlasy mi prekrývajú oči,
Pes znehybnel,
Na zemi si leží.

A ja?
Myslím...
Premýšľam...
Kreslím...

Tráva sa vlní ako more,
Vietor pripomína jej šuchot,
Cvrčky cikáde,
Dovolenkový rezort?

Nesmiem sa zamilovať,
Tá neistota vpadnutia,
Darmo o tom spievať,
Svedok ukradnutia.

Bude chutiť ako dážď?
Tak plano,
Tak snáď mi zahráš,
na piano.

Bude sa ti o mne snívať?
Prečo sa mi páči nesprávny?
Budem vedieť dýchať?
Kedy bude ja a ty?

Zase to slnko,
Suší mi tvár,
Posledné vlhko,
Kým sa premení na búrku zmar.

Nie, mne to nevadí,
Aspoň ona o mňa zavadí,
Nikto mi nezávidí,
Že ma nik nevidí.

Ostaň ešte chvíľu,
Kým sa svet premení na míľu,
Chcem si užívať ten čas,
Čo nepríde len tak zas.

Vlasy sú suché,
Moje vnemy hluché,
Pes precitol,
Môj šum ocitol.

Ty nebudeš žiť večne,
V mojich snoch,
Poznámky uštipačné,
Premenia sa v dňoch.

V nočnej hodine,
Prechádzam sa v župane,
Lebo letný chladný večer,
Bez slov, bez pover.

Aká sa zdala byť tá chvíľa krátka,
Keď hlas je len vo mne,
A farba prírody je vratká,
Nevidno v noci podobne.

Keď vtáky usínajú,
Ale ty sa prebúdzaš,
Pudy podivné ťa volajú,
Ale nevieš kam utekáš.

A nie je to o tom?
Keď nie si zmorený
Vlastným potom,
Pre čo si stvorený?

So mnou je to ťažké,
Málokto má porozumenie,
Veriť slovo každé
Je pre nich umenie.

A kde som ja?
Nevidená, nechcená,
Mohla byť tvoja?
Haló, ozvena?

A prečo ma pod plášť halíš,
Moju skutočnosť dokalíš,
Márne sa i snažíš,
Ved časom uvidíš.

Musím ísť dnuka,
Aj keď sa mi nenúka,
Veď zajtra je tiež deň,
Žijem predsa preň!

Malo to byť pre nás,
Malo to byť o nás,
Cítiť dych zas,
Čo nemení sa kvas.

Keď nie sú zážitky,
Ako majú byť spomienky?
Kde ich nájdem, povedzte mi?
Už som minula tie, čo sú medzi nami.

Keď moje líce,
Je pri tebe rudolíce,
I keď dotykom síce,
Ale o to více.

Premení sa moja tieseň,
Na konečnú pieseň?
Čo pieseň- to život,
Čo hudba- 100 príbehov.

Ležím si na tráve,
A o to ide práve,
No nie je skvelé,
Zastaviť sa v momente?

Chcem sa cítiť ako blázon,
Čo toho viac zvládol,
No nie je to smiešne?
Aké je to celé priečne...

Kotúľajú sa mi po líci slzy,
Rozpustný to dážď,
Menia sa na kúsky hrdze,
Premenia sa v zlato snáď?

A ja im nestíham,
Mať hrču v hrdle, vypúlené oči,
A pritom nesmiem povedať nič,
Potom ťažko dýcham.

Slzy sa tlačia aj tak,
Akoby na znak,
Všetko v riti,
Nik nevie v akej som spleti.

Ste vskutku iskrou,
V mojom živote,
Ale i vodou,
Ktorou ju hasíte.

Nepoznáš, nepoznáš ma,
Len o mne počuješ,
A i zvažuješ,
Či pošleš do neznáma.

Prvý list na zem spadol,
Tak i moje obavy,
Aspoň teraz. Stíchol,
Šepot celkom, i vravy.

Zem už nie je teplá,
Ako predtým.
Hnevám sa?
Nikdy.

Práve naopak.
Zdá sa mi,
Že to zmysel viac má,
Než teplo medzi prstami.

Viem, som iná.
A to je na tom to dokonalé,
Krásna každá chvíľa,
Než bude všetko dokonané.

Aké krásne je ticho,
Pravda, na miestach správnych,
Nikde nikto,
Málo tiel tvárnych.

Regenerácia pre dušu,
Preniesť odpad kam patrí,
I celú nošu,
Trebárs i do vatry.

Žijem svoj sen?
A kedy bol čas preň?
Uteká chvíľa i deň,
Ale nečakám tak len.

I ja mám túžby!
Tiež mám sny!
Ach, kiežby,
Ste to pochopili vy.

V hneve s plačom,
Akoby mi bolo dačo.
I nie, i áno.
Kto sa vyzná v tom?

Ha, zaťaté do živého!
Krivda, klam budí i mŕtveho!
Zas len hovorím len do vzduchu,
Monológ, bez úspechu.

Je azda slobodný človek,
V slobodnej zemi,
Slobodnej mysli,
Cítiac slobodný vek?

Hm. Básnická otázka,
Nejednému sa vytvorí vráska,
Zdvihne obočie, vykriví ústa,
Ach, je toho spústa.

Cez deň sa slov sadí,
Och, mne to nevadí.
I keď hoci,
Túžim po sile noci.

To je vám písanie,
Čítanie, zmýšľanie,
Vskutku iný svet to,
Možno mám ho radšej preto.

Cítiť rešpekt trochu,
Asi chcem veľa,
To by bola mela!
A zas na suchu.

Premení sa radosť v žiaľ?
Prosím, neberte mi ju,
Chcem cítiť zatiaľ,
Než mi vezmete moju.

A čím som vás trápila, čím?
Bol to azda zločin?
Bol nekalý môj čin?
Aký je váš počin?

Ach, škoda slov a rečí,
Vám sa azda také páči,
To iste o vás značí,
Čo sa vám prieči.

Vidíte tie farby?
Nielen jesenné,
Čo sú blízko zeme,
Ale aj ich životy.

Mám rada toto obdobie,
Niet iného v podobe,
Aké je rôznorodé!
Nie jak leto, jedno a to isté.

Už je cítiť aj chlad,
Príjemná zmena vnád,
Nie jak leto, dusenie,
V tom teple, umučenie!

I vôňa nie je taká istá,
Priam až korenistá!
Nie jak leto, kyslé,
Pre niektorých tá vôňa, umelé!

Isto vás mnohých znepokojujem,
Ale to tak býva,
Že taký jedinec sa skrýva,
O svoje miesto bojujem!

A je azda niečo krajšie,
Ako zbierať jesenné ovocie?
Nie jak leto, kopeš zemiaky,
A na celom tele potu kvapky.

Dobre, dobre stačí.
Veľa z vás sa mračí.
Ale bolo mi potreba,
Sa vyjadriť o počasí.

Bývajú dni zlé,
Dobré i mdlé,
Poznáte to sami,
Niekedy až veľmi.

I ja tak má, nepýtajte,
sa ma- čo ti je?
Ono to prejde,
Možno aj chvíľkové blúznenie.

A veru, niektorí sa nepýtajú,
A čo ma po nich?
Iba keď čosi potrebujú,
Musím tu byť pre nich.

Takých ja veru poznám,
A málo ich nie je,
Už to neriešim,
Čo bolo hádam už nebude.

Ó, rieka snov,
Čo prúdi mi v tele,
A aj v tvojom,
Každý volá sám po mene.

Byť či nebyť,
Stenu chaosu prebiť,
Byť si vedomí,
Koho mať na svedomí.

Namaľovala som ďalší obraz,
Iný ako tie doteraz,
Vskutku iný odraz,
Vidieť ho prvý raz.

Mohol by byť mojou mysľou jed?
Ale aký? I keď,
Vášeň, smútok, šialenstvo,
Bude musieť byť tajomstvo.

A ako vás mám nadchnúť?
Čo napísať, aby srdcia,
Začali žiť a dalo sa ich dotknúť?
Veď aj ony žiť musia.

Alebo sme celkom ohlúpli?
A že najinteligentnejšie tvory,
Sme skôr tupé potvory,
Čo nemám- ukradnem, bordel narobili.

Cítim prázdnotu,
Aj introvert potrebuje zmenu,
Niekto, kto zahrá na nôtu,
A zanechá ozvenu.

Ó, rieka snov,
Povedz mi v skratke,
Premení sa moja túžba na lov?
Budem aj ja svedok v láske?

Môže sa mi srdce zapáliť,
A navždy horieť?
Či len omráčiť,
A potom musí zomrieť?

Koľko času mám,
Koľko skúseností odovzdám?
Bude minúta každá,
Len pomalá vražda?

Sedím v kresle,
Dumám zhlboka,
Čo nemám spraviť ale,
Aby som niekomu padla do oka?

Vietor chladný mi odpovedá,
Ale divnými slovami,
Ktorým nerozumiem ja,
Zostávam s odpoveďami prázdnymi.

Vedľa mňa si pes vzdychol,
Akoby vedel, cítil,
Že smútok lačný ma postihol,
A nemalú iskru zapálil.

Oplatí sa živiť nádej planú,
Keď to ostatné pominulo,
Také krásne, sviece zhasnú,
Azda mi to život všetko naplánoval?

Pes si nehybne sedí,
Do diaľky hľadí,
Hľadá snáď on riešenie?
Abo jeho pokušenie?

Milovať a byť milovaná,
Niekým, niečím, naozaj
Pre dušu- duša zviazaná,
Silnejšia než nebo raj.

Snívať, tak silno ako sa dá,
Nech sen žije a už sa nezdá,
Verím, snažím sa dúfať verne,
Nepustiť ho, držať pevne.

Kedy už bude zima?
Čakám netrpezlivo, až sneh spadne,
Taký ľahký, čo objíme ma,
Kým to niekoho iného napadne.

Kiežby boli moje túžby vypočuté,
Aspoň toľko, nezabudnuté,
Ale idem ďalej, vypnem hruď,
A vždy správny, odvážny človek buď!

Snažím sa vcítiť do reality,
do ktorej patríš aj ty,
Nech sú naše srdcia prekliate,
Pokiaľ nebudeme mať názory zaťaté.

Ó, rieka snov,
Kiežby som vedela zastaviť tvoj tok,
Hádky bez slov,
Čo vedia tak ublížiť, pripravené na útok.

Šelest lístia na zemi,
Mi odpovedal vábivo,
Jeho šepot-krik napovedal mi,
Nech to vyzerá presvedčivo.

Nuže vstala som a obzrela
Za psom, ktorý rozumel dokonale,
Šla som teda on a ja,
Pri sebe blízko neustále.

Blato nám pod nohami čľapkalo,
Do rytmu, k tomu vetrík- symfónia!
V očiach nám blčalo,
Vo vnútri agónia.

Dych i tep sa zrýchlili prudko,
Teplo v tej zime nás hrialo neustále,
Čosi v kroví šuchlo,
Mali sme namále.

Toť drozd, opovážlivec,
Vydýchli sme si nahlas,
Ten blbý trkvas!
Bola to ale potom vtipná vec.

Po výdatnej prechádzke,
Povolila som postroj na vôdzke,
Ešte raz les šumiaci,
Zahľadieť, i tie vtáci.

Ako len plynie čas!
Dnes ráno, večer a zajtra zas,
Čím som staršia,
Tým je chvíľka kratšia.

Roky bežia,
Mne sa vlasy ježia,
Únava častá,
Ale duša čistá.

Snažím sa žiť každý deň,
Ako sa len najlepšie dá,
Aby nebol len sen,
Ale aj realita.

Toľko zmien nemalých,
Veľa ľudí neznámych,
Ale mne to vyhovuje predsa,
Začnem znova zasa.

Skrášliť si niečím život,
Od cestovania dať dole plot,
Neskúsiš- nevieš,
Možno nikdy nezažiješ.

Ďakujem ti svet,
Že ma posúvaš vpred,
Vážiť si jedinečnosť,
Odovzdávať láskavosť.

Hej, počula si to?
Kde?
No, tamto!
Aha, jasné.

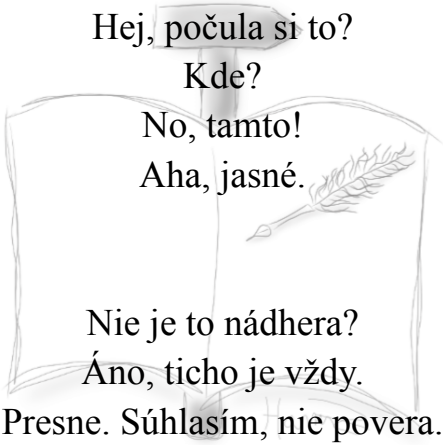

Nie je to nádhera?
Áno, ticho je vždy.
Presne. Súhlasím, nie povera.
Kiežby to bolo navždy.

Nie, stačí občas,
To by bol už des!
Súhlasím ja teraz,
Ďakujem môj pes.

Niet za čo, sme tu pre seba.
Áno, cítim sa naplnená.
I keď sa nedotýkame,
Hreje to v nás.

Nuže poď ku mne bližšie,
Tak nám je o čosi lepšie,
Labku sem a ruku vyššie,
A teraz znova tichšie.

Ó, rieka snov,
Čo prúdi mi v tele,
A aj v tvojom,
Záleží na mene?

Najhoršie

Chcela som to vzdať,
Bolo toho moc,
Aj taký vek nevhodný,
Chcela som byť človek slobodný.

Chcela som toľko,
Až ma to dráždilo do hĺbky,
Ale sama mám málo,
Naučila sa žiť poľahky.

Hnev vie vo mne dlho žiť,
Keď mi ľudia krv chcú piť,
Ale trpezlivosť zostáva,
Sme silná zostava.

Závisť sa tiež občas dostaví,
Moje telo sa len pobaví,
A i ďalej,
Verí v nádej.

Postava, teda výzor,
Nie je pôvabný,
Lepšie jak kukať na televízor,
Som element nenápadný.

Mať ako seba oporu,
Spoľahnúť sa sama,
Zdvihnúť tak oponu,
Až nadíde čas.

Vedomosti nie sú spoľahlivosť,
Teda, viac- menej,
Nikdy nebudem dosť,
Vždy sklamem.

Ale ja sa vám neospravedlňujem,
Čím viac budete kričať,
Tým viac vám utečiem,
Ale budem aspoň k svojmu cieľu, konečne,
kráčať.

Krkavčia

Tiež máte ten pocit,
Že všetko je naopak,
Že svet sa rúti,
A nikto vás nepočúva?

Že sa na vás vykašlú,
Zo života odoženú,
Na krásne zabudnú
A uvalia na vás tmu?

Ako jedna matka,
Čo má deti,
Nechá ich tak,
A už sa nevráti.

Kŕmi ich sladkými rečami,
Hmotnými statkami,
Kde sú slová, činy,
Ona sa vôbec nepričiní.

Využíva svoje dietky,
Aby jej pozametali smietky,
Večer sa ona vráti,
A nevedomky sa tvári.

Deti len hľadia,
Ale neriešia to,
Zvykli si na to,
Že len tak ju potešia.

Ale ona to nedocení,
Nielen činmi, ale aj slovami
Ako ďakujem a prosím
Ani tak ich neodmení.

Oni ľúbia ju,
Radosť sa robiť snažia,
Ale ona nedocení tu snahu,
Oni v slzách, v oleji sa smažia.

Nemá pre ne pochopenie,
Ani času nazvyš,
A tak našla riešenie,
V spánku ma svoju skrýš.

Deti jej dobrú správu,
Zo školy i z domu hlásia,
Ona len skloní hlávku,
Kuká do mobilu a nepýta sa.

Ste v poriadku?
Nič vás netrápi?
Také otázky oni nepoznajú,
Nezaujíma sa o ne nik.

Vari je ona matka?
Keď hentak po nich kráka,
Keď ich ponižuje,
Ani nevie, ako im tým ubližuje.

Dáva prednosť iným,
Chváli sa im,
Ale za tým všetkým,
Stoja jej milé dietky.

Veľakrát by sa ona,
Nemala tak dobre,
Keby ich nemala,
Nezočila by ranné zore.

Čo jej neprinášajú radosť?
Čo jej neprinášajú šťastie?
Asi mala už toho dosť,
Rad bol teraz na nej.

Tento príbeh,
Zdá sa byť skutočný,
Má rôzny priebeh,
Posúďte ho vy.

Ako skončí matka a jej dietky?
Budú oni stále lapené do sieťky?
Alebo sa matka zobudí,
A všetko zlo zahubí?

Necháme sa prekvapiť,
Čo ona vymyslí,
Zostane s nimi šťastne žiť,
Alebo ich opustí?

Z piekel

Z vrchu sa ti smeje,
Dobrého ti nepraje,
Roboty na teba leje,
A k smrti prispeje.

Pohostinnosti využíva,
Na nemilosť zneužíva,
Dokonalá pretvárka,
Ešte lepšia luhárka.

Tam choď,
Hento dones,
Kriku nerob,
Inak dostaneš!

Čo robíš?
Kde si?
Už spíš?
Urob si!

A mnoho iného,
Nové i starého,
Kolotoč neprajnosti,
Čo kvária ťa do sýtosti.

Jej patrí život tvoj,
Bez nej ani na krok!
Musí byť po jej stoj čo stoj,
Inak nie si otrok.

Spravíš ako chcela?
Aj tak to není,
Spraví si znova sama,
Nikoho neocení.

Jak môže niekto taký jestvovať?
Čo chce pýchu a lož v tebe pestovať?
Držíš sa zubami nechtami,
Tlak stúpa žilami.

Vidí, počuje a vie všetko,
Klebety! Nie čo by stálo za to,
Pýcha, jediná na svete, hore nos,
Lož, lakomstvo, čistý Kerberos!

Darí sa ti?
Dlho nebude,
Ona ti pri smrteľnej posteli,
Pravdu, nenávisť dokazovať bude.

Tuhý koreň ona má,
Všetkých dokonale oklame,
Aká je slabá, nevinná,
A do hrobu ťa dostane.

Ako ty trpíš,
Svoje vnútro gniaviš,
Lebo nechceš jej uškodiť?
Seba tým zahubíš!

Tvoja kedysi čistá,
Silná duša,
Je teraz vratká, zostarnutá,
K samopádu ťa pokúša.

Každý to vidí,
Každý rozumie,
Nik ale nespraví,
Aby bolo k slobode.

Každý sám v kúte,
Potichučky ani myška,
Aby sa neprezradil jej,
A bol otrokom, slúžka.

Kto má ešte rozum pevný,
Nohy slúžiace,
Prosím, utekajte,
Nenechajte sa napáliť.

Lebo to, čo u nej vidíte
Ste ešte nezažili, ani nechcete,
Bojovať o SVOJ život budete,
Darmo na konci zistíte.

Kto mohol, utiekol,
I ja tak pôjdem,
Čo zostáva mi iného,
Keď žiť ešte chcem?

II.časť
Bieločierna

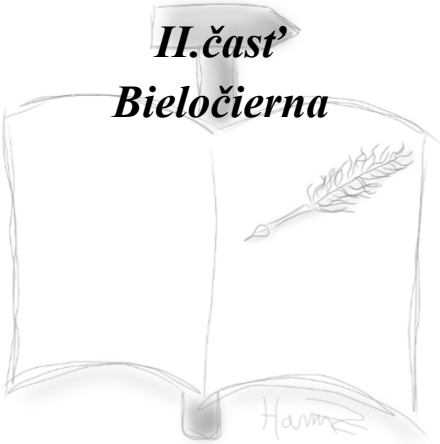

Ikaros

V zajatí...
V nepoznaní...
V túžbe...
V službe…

Lietať...
Spievať...
Žiť...
Byť…

Snívať...
Preklínať...
Odomknúť...
Vniknúť…

Skúsiť...
Prosiť?
Veriť...
Prežiť…

Som...
Sen...
Len...
Za sklom…

Neviem...
Spoznám...
Seriem...
Na to vám…

Cítiť...
Túžiť...
Chcieť...
Pnieť…

Vydržím...
Ešte chvíľu...
Splním...
Života míľu…

Súcit...
Opovrhnutie...
Pocit?
Dávno nie…

Teplo...
To peklo...
Zima...
Prebudí ma…

Dýchať...
Splývať...
Neha...
Nebehá…

Krik...
Ticho...
Kde ryk?...
Tam nikoho…

Lietaj,
Spievaj,
Ži,
Uži.

Snívaj,
Dýchaj,
Uteč,
Preč.

Drž,
Vydrž,
Spoj,
Roj.

Vyskoč,
Prekroč,
Hranicu,
Pasticu.

Poďakuj,
Poľutuj,
Never,
Smer.

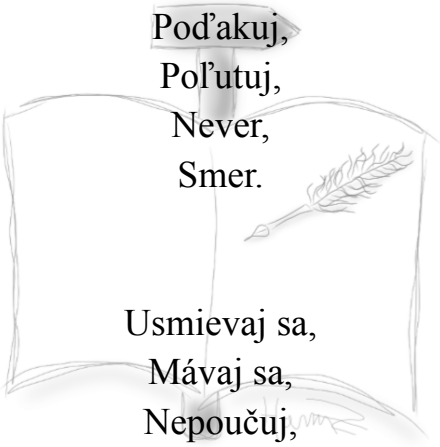

Usmievaj sa,
Mávaj sa,
Nepoučuj,
Neuľahčuj.

Neohováraj,
Nepretváraj,
Neodsudzuj,
Neponižuj.

Proste lietaj.
Aj keď spadneš,
Vždy sa len hore dostaneš.
Na to pamätaj.

Čistá

Žiť, žiť, žiť
A prežiť.

Dúfať, dúfať, dúfať,
Nikomu sa neomlúvať.

Dýchať, dýchať, dýchať,
Vo svojom sne prebývať.

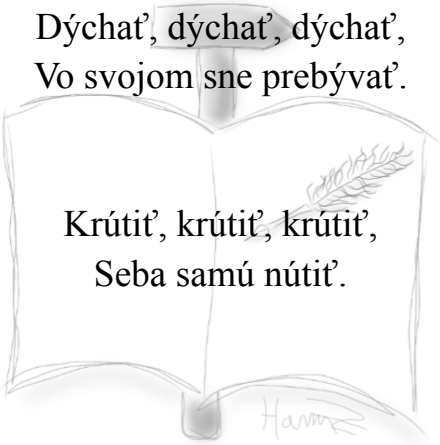

Krútiť, krútiť, krútiť,
Seba samú nútiť.

Vzlykať, vzlykať, vzlykať,
Na bolesť si zvykať?

Nie, nie, nie,
To pre mňa nie je.

Tône, tône, tône,
Samé vône.

Vidieť, vidieť, vidieť,
Nad svetlom bdieť.

Písať, písať, písať,
Ešte radšej čítať.

Istota, istota, istota,
Nie je temnota.

Snažiť, snažiť, snažiť,
Nové krásne zažiť.

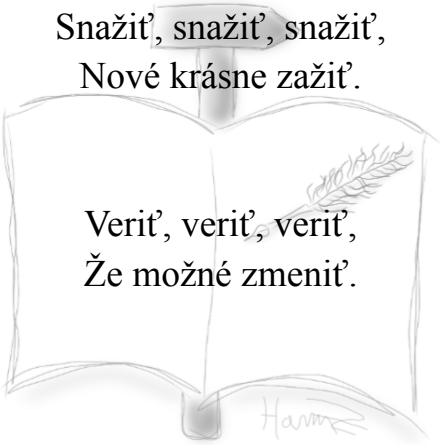

Veriť, veriť, veriť,
Že možné zmeniť.

Sloboda, sloboda, sloboda,
Čo ti každý odovzdá.

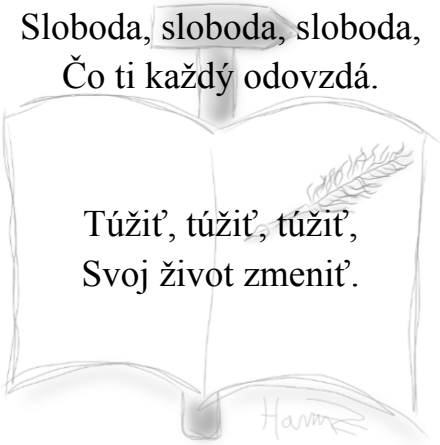

Túžiť, túžiť, túžiť,
Svoj život zmeniť.

Anjel

Ach, odpusť mi,
Že zrovna ty musíš niesť,
Moje viny,
Dá sa predtým utiecť?

Ach, odpusť mi,
Že nesledujem ťa až teraz,
Stál v ceste mi
Tuhý kaz.

Kto vlastne si?
Stál si pri mne celý čas?
Pomôžeš mi,
Keď to budem potrebovať zas?

Veria v teba mnohí,
Čo nemajú na vlastnú predstavivosť vlohy,
Biely šat, človek s krídlami,
Vrelý hlas a vždy prítomný?

Ach, kiežby ťa ozaj znali,
Svoj klam by vymazali,
Ale ako mám do ich sŕdc,
Vnuknúť istotu, ja a mudrc?

Ach, aký je každý iný,
A pritom rovnaký,
Do krvi by sa im nedorezal,
A hrach na stenu hádzal.

Verte, či nie,
Ja mám pre to pochopenie,
Kiežby ste aj ku mne mali,
A za všetko neodsudzovali.

Ja sa za seba nehanbím,
Vravím, čo myslím vážne,
Aj keď vám do života neladím,
Nedávajte mi za to kázne.

Má veľa podôb,
Pre každého inú,
Z dávnych dôb,
Až po terajšiu.

Meno nemá,
Iba ak sám mu dáš,
Je výnimočný aj tak,
S ním to šťastie máš.

Jemu ďakujem za každý deň,
Že odohnal zla tieň,
Ďakujem zaň,
Že zaplatí veľkú daň.

On jediný,
Stojí pri mne,
Keď nik iný,
Vidí svetlo v tme.

Jemu môžem hlásiť,
Svoje radosti,
Svoje strasti,
A nič tým nestratiť.

Snaží sa pomôcť mi,
I poučiť chybami,
Každý deň nájsť to dobré,
Aj keď je to len drobné.

S minulosťou sa nič robiť nedá,
Treba sa poučiť, byť lepším,
Lež kto nám šťastie zaručí,
Aj nie mi sami pre seba?

Budúcnosť nás čaká,
Ale nevieme, aká bude,
Preto zostaňme v kľude,
A nechajme jej voľný pád.

Užime si každý moment,
Nevieme kedy je posledný,
Vynechajme ohováranie, oplzlý koment,
To nám za to nestojí.

Nie nadarmo je v angličtine,
Prítomnosť označená ako present-
Je vskutku darom vo svete,
Tak si ho prosím neničme.

Život je ťažký,
Preto je to život,
My sa musíme naučiť v ňom žiť,
Prebrodiť ho, vydať pot.

My sme strojcom svojho šťastia,
Spisovatelia svojho príbehu,
Hnať sa za svetlom poznania,
Čo čaká nás, dať mu nehu.

Veľa ma toho naučil,
Postaviť sa, skúsiť, veriť si,
Nevzdať to len tak,
Veď žiť sa musí.

Spoznala som svoju hodnotu,
Ale ešte v niečom nemám istotu,
Ale to sa naučím časom,
Ešte to mám pred sebou.

Koľkokrát som sa postavila sama?
Koľkokrát si poradiť sama?
Kto sa pýtal na priebeh?
Koho zaujímal môj príbeh?

Ďakujem za každý deň,
Za seba i môj sen,
Že aj keď som jediná,
Pre seba samu nápomocná.

Ďakujem za novú skúsenosť,
Či nadšenie, alebo úzkosť,
Čo posiela ma vpred,
Rozbiť ten led.

Ďakujem za poznanie,
Nové i vedomosti,
Za príležitosti,
Na počkanie.

Ďakujem za možnosť tvoriť,
Sny, hudbu, smiech, jazyky,
Ďakujem za tie návyky,
Ako by som mohla bez nich žiť?

Ďakujem za to všetko jemu,
Nepodliehať prvému dojmu,
Kto to je? Neviem,
Snáď sa to niekedy dozviem.

November

Vrabec na konár sadá, sadá,
Potichu si vyspevuje,
Potom náhle padá, padá,
Jeseň oznamuje.

Len v tejto dobe,
Zháňa potravu sebe,
Príde mráz,
A hľadá zas.

Ktože to k nám zavítal?
Akýsi divný hosť,
Potom sa vrabec zbadal,
To had, zmrznutý na kosť.

Chcel isto využiť
Posledné teplé dni, škoda,
Bude musieť požiť,
Kým sa neroztopí voda.

Už nie je ranná rosa,
Teraz už len prikrývka biela,
Čo by veverička bosá,
Sa v nej umývala.

I susedia, vtáky,
Čo ich býva mraky,
Odleteli dávno preč,
A tí ostatní sú v domovoch obďaleč.

Letné perie,
Vystrieda do zimné,
Ľahké páperie,
Farba, veľkosť iné.

Koľko má farieb jeseň?
Asi nekonečno veľa,
Červená- krv, hnedá- jeseň,
Sivá- mesiac, oranžová- dyňa.

Niektorí si robia zásoby,
Divné tie ich nádoby!
Iní sa ešte len prebúdzajú,
Ako ja, formu nadobúdajú.

A vrabec sa k žene túli,
Joj, to teplučko!
Dobre sa v príbytku mali,
Cez noc spia sladučko.

Líška sa raduje podozrivo,
Šuchot lístia, to je pre ňu!
Vyzerá však hrozivo?
Nie, zábava zaujala aj jeho ženu.

A čo tamto strana?
Kto si srdce vylieva?
To si len vrana,
Myslí, že spieva.

Klop, klop, na dvere,
To lietadielka a žalude,
To veverička hody mať bude,
Veľké zásoby v komore.

Les i dedina zahalila hmla,
Svetlonosi, čierne mačky,
To čas pre strašidlá,
Ježibaba a jej vyrážky.

Ovocie- hlavne hrozno,
Krásne vonia v záhrade,
I na stromoch vidno,
Hojnosť v úrode.

Jelene zase súperia,
O najlepšie lane,
A tak veria,
Že jeden z nich kráľom sa stane.

Čo viac si priať, pravda?
Toto obdobie má svoje čaro,
Vzácna minúta každá,
Za chvíľu opäť jaro.

Dni sa skracujú rýchlo,
Ráno tma, večer tma,
Niekoľko dní sa už mihlo,
A za chvíľu zima.

Pozerať strašidelné filmy,
Rozprávať hŕbu pover,
Vrabec nesie noviny-
Krásny mesiac to november.

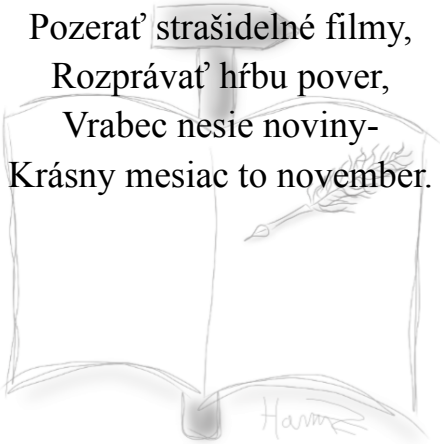

Mráz

Budú trávy nízke,
Dotýkať sa hlávkami,
Už nie teplej zeme,
A zakrývať sa bielymi prikrývkami.

A tá zem, tá pôda,
Ustupovať nadol,
Azda jej vôľa?
To len jej čas padol.

Kvety nebudú voňať,
Bo sa uložia k spánku,
Ich farby budú klesať,
Poddajú sa i vánku.

Zver už tiež nevidieť,
Ale iné budú bdieť,
Niektoré odídu,
Iné prídu.

Drevo opadáva samo od sebe,
Tráva pomaly bledne,
Až prvý sneh spadne,
Nebude už iskra v tebe.

Vietor šumí, šepoce, štípe,
Až mäso tŕpne,
Ani jar, ktorú zbožňujem,
Nebude taká, ani ja nebudem.

Kto z vás vníma,
Kedy je ozaj zima?
Ach, vy padavky,
Na zimu sypete nadávky.

To ticho, ten biely šat,
Iba raz do roka,
Veď nie je nad,
Keď vločka padne do oka.

I sú ako ľudia-
Každá iná, ľahkosť budia.
Niektorá prv taje,
Niektorá zostane.

Hlas vtákov utíchne,
Len vŕzganie snehu počuť,
Strom potichu vydýchne,
Pocíť tú chuť.

Chodník mení sa v ľad,
Lúky v periny,
Biely les- to sad,
A spánok zimný do doliny.

Moment ticha

Okamih,
Chuť,
Čuch,
Cit.

Zatvorte ústa,
Otvorte oči,
Dotknite sa toho mosta,
Postavte sa tomu voči.

Vidieť ten rozdiel okolo,
Spomaľte a viac premýšľajte,
Je toho toľko!
Zmení vás to zaiste.

Ja osobne si viac,
Užívam ten pokoj,
A preto najviac,
Som ticho.

Preto som tichá osoba,
Oveľa viac vnímam,
Oveľa viac prežívam,
A preto tá sklená podoba.

Azda nepočujeme viac toho,
Keď sme najviac ticho?
To sa otvorí duša, srdce myseľ,
A hneď má všetko logiku, zmysel.

To prepojenie dochvíľne,
To okúzlenie dokonalé,
A naše duše nevinné,
Budú lepšie spojené.

Len treba chcieť.
Len treba naslúchať.

Aj ja

Aj ja sa chcem plaviť,
Na vlne poznania,
Čo ďaleko uháňa,
A nechce sa zastaviť.

Aj ja - ruža bez tŕňov,
A predsa pichá,
Má veľa nedostatkov,
Ale predsa dýcha.

Aj ja som tvor,
Čo nemá rád ignor,
Byť videná,
Byť cítená.

Aj ja nie som z ľadu,
Možno tak vyzerám len,
Vyhnúť sa pádu,
Predsa každý chce.

Aj ja vidím,
Aj ja viem,
Mnohé viac než ty,
Spýtam sa ak neviem.

Aj ja som len človek prostý,
Ale aj nie, posúď,
Ak nie si sprostý,
Ver na osud.

Aj ja chcem pozornosť trochu,
Snáď som tu nie zbytočne?!
Nemám však postavu plochú,
Isto je to dostatočné.

Aj ja chcem rieknuť,
Čo smela som prežiť sama,
Tiež pripomenúť,
Že nemožno pri tom klamať.

Aj ja mám zranenia,
Na tele, ešte väčšie na duši,
Sú to isté znamenia,
Ako ryba na súši.

Aj ja chcem,
Aj ja bdiem,
Aj ja cniem,
Aj ja dokážem.

Knihomol

Obracia stránku po stránke,
Hltá slová viac a viac,
A keď si myslí, že je namále,
Príbeh dýcha najviac.

Knižnica na prasknutie,
A tá vôňa! Staré i nové,
Papier na rozpadnutie,
A iné zas nie sú hotové.

Materinský i cudzí jazyk,
Beletria i encyklopédie,
To nie zvyk,
To závislosť, pokušenie.

Kníhkupectvo, antikvariát,
V rukách jedna, druhá, tretia,
Vrátiš sa i miliónkrát,
Ale nikdy nie posledná.

To nie je len kniha,
To príbeh, dej, život,
I ty si toho súčasťou,
A pravopis, čítanie pomáha.

K rozvoju,
Osobnosti, jazyka, charakteru,
No namôjveru!
Mozog ti narastie.

Čo to je čítať z čítačky?
To pre deti hračky.
Čo to je čítať z mobilu?
Robí z teba debilu.

Aké je krásne ocitnúť sa v dianí,
Doslova príbeh na dlani,
Každému veru pomohol,
A to môže dosvedčiť iba knihomol.

Najlepšie

Odpúšťam nerada,
A aj málokto si to zaslúži,
V hlave sa mi zhrčí porada,
Každý má v nej miesto, slúži.

I cez trápenie fyzické-duševné,
Sa viem posunúť vpred,
Ak je niečo vo mne skľúčené,
Pôjde to von ako vred.

Možno sa to ťažko hovorí,
Možno je situácia napätá,
No moje srdce sa otvorí,
A humor srší ako strela.

Som rada, keď sú ostatní radi,
Aj keď nie pre všetkých ľudí,
Byť introvert,
Čo rozosmeje svet.

Umenie hovoriť slová,
Dlho do noci jak sova,
A vidieť výsledok,
Pozmeniť, dopísať dodatok.

Tešiť sa z počasia pekného,
Pre mňa dážď, sneh,
Nie z dňa slnečného,
To kyslé, drviace jak hriech.

Vidieť, čo ostatní nevidia,
Počuť, čo iní nepočujú,
A preto som bola tichá, ľudia,
Sledovala som intenzívne okolie, kým ostatní sa čudujú.

Mať krásnu dušu, to je umenie,
Nehovorím, že moja je celá,
Je v nej veľa chýb a sklamanie,
Ale cítim tak veľa.

Sen

Ešte spíš?
Už nie.
Aha.

Zobudila som sa spotená, úplne,
Posteľ mala namále,
Kto sa ma však spýtal?
Kto vedľa mňa spal?

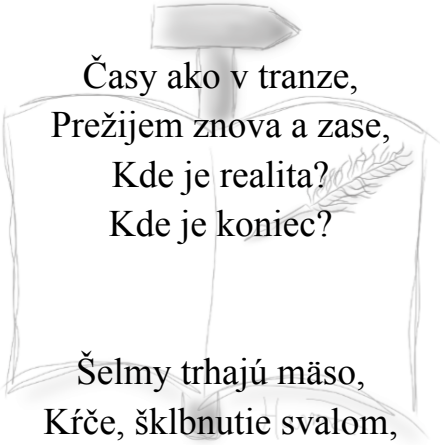

Časy ako v tranze,
Prežijem znova a zase,
Kde je realita?
Kde je koniec?

Šelmy trhajú mäso,
Kŕče, šklbnutie svalom,
Prebudiť sa náhle,
A nájsť stopy nad plecom?

Rodina- to privítanie,
Hrejúce, plné všetkého,
A až dôjde do konečného,
Príde realita a sklamanie.

Kde začína realita?
To hmotné niekam uteká,
A oči tiež podozrivo klamú,
V hrdle divná pachuť.

Ale keď sny sú iné,
Odklonené od nášho rituálu,
Plné dobrodružstva, erotiky, strachu,
A záhad plné.

Mnohé mi splnili- realita krutá,
Mnohé mi odobrali- bolesť tupá,
Niektoré nahnali hrôzu,
Iné predpovedali chôdzu.

Črepiny, čo skladáš po kúskoch,
Plné tajomstiev,
Určujú osud,
Alebo je to prelud?

Nik vedľa mňa nebol,
Ale prikrývka sálala teplom,
Dotkla som sa jej, nik sa nepohol,
A do očí slzy, pohnané plačom.

Myslím na to každý deň,
Kde je pointa, kde je riešenie?
Nechcem, aby sen bol len sen,
A život nemý film, večné mlčanie.

Bola som tam, okolie,
Žilo, malo farbu, vôňu,
A žena mala na muža pomyslenie,
A jej muž si šiel po ňu.

Nie chlad, ale teplo,
Čo z tela vyžarovalo,
Vlasy jemné, pleť tiež,
A tie dotyky vieš.

Ach, ako sa mi len cnie nemálo,
Čo myseľ nič neoklame,
A aby to za to stálo,
V láske i do jamy padáme.

Prečo je skutočnosť bezcitná,
A nekonečne nekonečná?
Aký jed je treba užiť v spánku,
Aby sa ten dej vyrovnal vánku?

Nie, večné zatratenie,
Kým sa ta nedostanem,
Osud oklamem,
A veriť v doznanie.

Extáza, nech čas plynie pomaly,
Ale intenzívne, prudko, bez cieľa,
Nech aspoň to, čo mám,
I ďalej žilo, kŕmiť ho veľa.

Nech je moje úsilie zdatné,
Nech hreje, je platné,
A nech tiesne,
Sú premenené na piesne.

Nech kričia do sveta,
Že príde nejedna odveta,
Že jedného dňa,
Bude plná tá osamelá studňa.

Nech spieva,
Krv do žíl vlieva,
A keď sa skutočnosť nepodarí,
Nech sa v sen vráti a v neho verí.

Nech umlčí tie kŕče,
Pri ktorých i duša plače,
A nech prichystá uvoľnenie,
Večné studni spasenie.

Nech skúma, rastie, sa díva,
Ako na tom svete býva,
Že nájsť sa dá všetko chcené,
A túžby nezostanú nevyslovené.
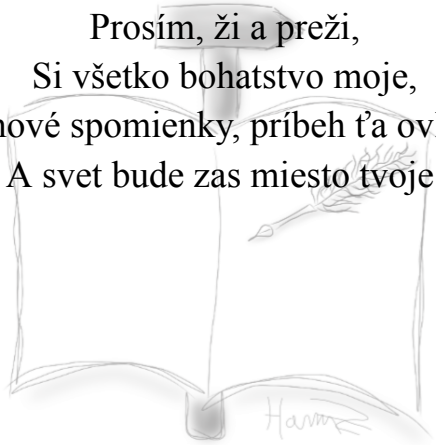
Prosím, ži a preži,
Si všetko bohatstvo moje,
A nové spomienky, príbeh ťa ovlaží,
A svet bude zas miesto tvoje.